

веселив ся з своєю дружиною. Схилив голову в долину, мутними очима споглядав у Дніпрові хвилі та думав, зміряв думкою незміримі простори. То занесла його думка далеко на північ, до Новгороду, до його вітчизни. І бачить він себе малим хлопцем — коли то його життя таке щасливе було, безжурне, а цілим занятим його було забити ся у ліс, звірину яку стрілити, то у ріці рибу здорову спіймати.

Пригадує собі, як батько його, боярин новгородський бороти ся його учив — як скро він орудував тяжким мечем — ось тим самим, що й тепер при його боці. Се дідівський іще, старий, та важкий та добрий. Рубає й не заводить. Товариш найпевніший. А на згадку товариша — прийшов ему на гадку його кінь любий. А враз й нагадав ті пригоди численні, що їх у спілці зазнали. І жаль стиснув його серце за другом добрим. Що він там дома? Нудьгує за мною? мій коник вірний...

Тут на гадку прийшло найновіше: Греки — перемога світла — донеслись до його уший викрики дружини: Нехай живе наш князь! З тобою, князю, ми й на смерть готові!

Та не тішили Олега ці слова — він звернув голову у другий бік та знов поникла вона у тяжкій задумі...

Чогож сумував князь? Чи ще мало йому було всього? Він і сам не знав собі розяснити. Мав усього доволі — а се було йому мало, зробив діла багато — здавалось йому, що все що задумав, сповняло ся йому — а все мав якесь невластиве бажання, якого не міг збагнути.

---

Перший раз у життю утішив ся він щиро, коли перед його очима замаячили мурі Києва.

— Я дома! — сказав він собі, хоч до тепер він усе домом своїм називав степ розлогий, степ безкрайний, ліс прохорий та човен на бурливій хвилі Чорного моря. А нині домом назвав він Київ, двір свій і прислугу у ньому.

Загнали музики, висипались слуги витати князя з походу. Збирали добичку з кораблів, славили його та викрикували його ім'я.

А Олег, як господар добрий, прийшов, оглядає, обзирає усе, випитує ся, хвалить — то знов бігає по всіх усядам.